

KISIRAD

... INTEGETETT ... HOGY ÁLLJANAK MEG. (Lásd a 147. lapon.)

XLVII. kötet, 10 szám. **Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.** 1894. szeptember 2-án.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

RÓKASZEM, A VÖRÖSBÖRÜ.

— Elbeszélés, képekkel. —

(Folytatás.)

MÉG nem. De gyorsan el kellett magát szánnia, hogy mit tegyen. És gyermek-ifju létére ugy kellett megfontolnia, elhatároznia a dolgát, hogy lehetőleg még megmenthesse nemcsak a saját, hanem a szülei és testvére életét. Egy csapat vörösbőrü már eljutott e tájra; most az a fő, hogy Tamás előbb érjen haza, értesíthesse az otthoniakat, rögtön menekülhessenek.

És Tamás olyan korban, melyben más fiuk nyugodalmasan forgatják tankönyveiket vagy pedig játszógnak vígan, pár pillanat alatt végig gondolta és el is határozta, mit kell tennie.

— Oktalanság volna, ha szembe szállnék velök. Egyet-kettőt lelőhetnék, de ők tizen vannak s végre is megölnek vagy elfognak s ez a gonosz Rókaszem aztán egyenesen a házukhoz vezeti őket, meglepik szüleimet. Haza kell jutnom minden áron. Egy kis kerülővel talán sikerül. Jobb a lovam mint az övék s hosszabb uton is hamarabb oda érek.

Ekkor már meg is fordította lovát.

— No »Villám«, most mutasd meg, mit tudsz! A te lábaidtól függ a menekülésünk!

Jól ismerte a tájat, tudta, merre kell kerülnie. Megsarkantyuzta lovát és sebes vágatásban kanyarodott el abból az irányból, melyben a vörösbőrüek voltak. Alig egy-két perc múlva vagy tiz puskalövés dördült onnan, egy pillanattal később még egy külön lövés abban az irányban, ahol Rókaszem állt.

Tamás nem hallotta maga körül a golyók sivitását, már sokkal messzebb volt is, hogysem a golyók elérhették volna. Voltaképp tehát nem tudhatta, valjon neki szóltak-e a lövések; de nem igen kételkedett benne.

— Kár puffogatnod, kedves Rókaszem barátom. Ott a viznél közelről lőttél, mégsem találtál. Nem valami híres puskás lehetsz.

Még pár percnyi lovaglás után a közeeső domboktól nem láthatta többé a vörösbőrüeket.

— Nem hiszem, hogy kövessenek. Bizonyosan lesbe állnak . . . Rókaszem tudja az utat házuk felé s azt hiszi, hogy mindjárt oda fogok visszakanyarodni. Csakhogy tudok én más utat is.

Derék lova mintha tudta volna a veszedelmet, kitartóan ügegett, nem várva semmi biztatást. Tamás alighogy fogta a kantárt, de annál jobban szoritotta jobbja a puskáját. Nem tudhatni, nem akad-e ellenség az útjába. Már itt vannak a vörösbőrüek, mindenre készen kell lenni.

— Csak a házuknál ne legyenek hamarabb, mint én! gondolá néha aggódva.

Arra természetesen nem is gondolt, hogy megpihenjen. Hajnal óta egy harapást sem evett, pedig a nyeregkápában teli tarisznyája volt két napra való jó eleséggel. De most eszébe sem jutott éhség, szomjuság. Csak előre!

Egy dombot megkerülve, tág sikságra ért. Itt oldalt kellett fordulnia s már nem volt messze szülei hajlékától. És már-már leste, mikor pillantja meg a házat, mikor hirtelen szinte megdöbbenve kiáltott fel:

— Jól látom-e? Mi történhetett?

Amit látó
Még jó mes
voltak vörö
lehetett lát
volna meg
szen egysze
fehér ember
az onnan vo
bár ezek a
csak beburk

Nem is k
hárman. A
nyébe, sálj
látszott csak
puska volt
lovas nem
egymaga ül
alól gyerme

— Hisz
kével! kiált

Első meg
meg. Mert
a vörösbőrü
szüleit s ez
veszedelem
küljenek.

Minél ham

Tamás
kalta lovát
felé, hogy
képet a czi
csakhamar

— Hog
kérdé Kar
hol a vár

— Már
ben megtu
is igaz. De

— Mert
veszedelem

Amit látott, az nem volt valami különös. Még jó messzire két lovas közeledett. Nem voltak vörösbőrűek, azt már messziről is lehetett látni; de ez még nem lephette volna meg Tamást oly nagyon, mert hiszen egyszer-másszor elvetődtek e tájra fehér emberek. Hogy olyan nagyot ámult, az onnan volt, mert ráismert a két lovasra, bár ezek a csipős hideg ellen ugyan-csak beburkolóztak kendőkbe, köpenyekbe.

Nem is ketten voltak igazában, hanem hárman. Az egyik lovon férfi ült, köpenyébe, sáljába úgy begöngyölve, hogy alig látszott csak az arca is; előtte a nyeregre puska volt keresztbe fektetve. A másik lovas nem férfi volt, hanem nő és nem egymaga ült a lovon: az öléből, kendője alól gyermekfej kandikált ki.

— Hisz ezek . . . ezek a szüleim, Edith-kével! kiáltá Tamás.

Első meglepetése után nagy öröm szállta meg. Mert legalább is annyi bizonyos, hogy a vörösbőrűek még nem támadták meg szüleit s ezek, valami módon értesülvén a veszedelemről, már utra keltek, hogy meneküljenek. Ez pedig most nagyon fontos. Minél hamarabb indulnak, annál jobb.

Tamás még gyorsabb vágatásra sarkalta lovát és sipkájával integetett szülei felé, hogy álljanak, várjanak reá. (Lásd a képet a czimlapon.) Ezek is ráismertek és csakhamar mind együtt voltak.

— Hogyan kerülsz ide vissza, fiam? kérde Karty gazda. Azt hittük, már valahol a vár közelében jársz.

— Már fölösleges oda mennem, utközben megtudtam eleget. A rossz hír nagyon is igaz. De hát apámék miért indultak utnak?

— Mert mi is megtudtuk, hogy itt a veszedelem. Alig egy órával ezelőtt még

nem hittük, hogy ilyen közel a baj. De egyszerre csak megjelent a házuk előtt három lovas indiánus és vad üvöltéssel lövöldözni kezdett. Én is lőttem rájuk, de aztán hirtelen elvágattak. Bizonyosan segítségért mentek, mert látták, hogy egykönnyen nem jutnak be. Hát azt már nem vártuk meg, hogy egész csapat támadjon ránk. Rögtön fölkerekedtünk.

— És a vadak föl fogják prédálni mindenünket! szólta Kartyné elkeseredetten. Szép teheneink, ökreink, lovaink, egész házuk minden holminkkal a gonoszok zsákmányául maradt.

— Nyugodjunk bele, édesem! felelé Karty gazda szomoruan. Pénzünk itt van nálunk, a többit meg nem menthetjük. Most az a fő, hogy magunk meneküljünk. Nem mehetünk a legrövidebb uton a vár felé, mert a vörösbőrűek épp abba az irányba vonultak. Kissé délnek kell kerülnünk, arra felé talán még szabad az ut.

— Nagyon helyesen, mondá Tamás. Nekem is utamat állták a vörösbőrűek, azért kerültem erre. És tudjátok-e, kivel találkoztam?

— Jaj, csak nem medvével? szólalt meg a kis Edith.

— Sokkal rosszabbal. Egy hajdani jó barátunkkal, aki már nem az. Róka-szemmel.

Ennek hallatára Edithke nagy örömmel kezdett kapálózni, majd lepottyant anyja öléből.

— Rókaszem bácsi? Hol van? Veled jött? Jaj de szeretném látni!

És fürkészve nézett szét, mintha azt várta volna, hogy vörösbőrű barátja mindjárt előbukkan valamelyik oldalról. Tamás azonban nagyon komolyan rázta meg a fejét.

— Ne kívánd látni, hugocskám. Nagy baj volna, ha találkoznánk vele.

S látva, hogy szülei is meglepetve, csodálkozva néznek reá, röviden elmondta, miként lőtt rá Rókaszem, mint vallotta meg maga, hogy ő is a lázadókkal tart és csakugyan, kevéssel utóbb már ott volt annál a csapatnál, mely Tamásnak az útját állta és a melynek parancsolni látszott.

— Alighanem ebből a csapatból való volt az a három vörösbőrű, a ki ott lövöldözött a házunk előtt.

— Valószínű, mert aztán arra felé távoztak, szólt Karty gazda. De hogy Rókaszem éppen itt, mi ellenünk vezesse a támadást . . ! Ezt soha sem hittem volna. Nem tévedsz valamikép a dologban, édes fiam?

— Fájdalom, nagyon is bizonyos. Nekem is keservesen esett, hogy meg kellett győződnöm Rókaszemnek a hálátlanságáról.

— Hát ő is csak olyan alattomos vadember, mint a többi, szólt Kartyné. És eddig már talán ott van társaival a házunkban és pusztítja.

— És ha ott van, akkor keresnek miniket is, mondá Karty. Azt már tudják, hogy nem a legrövidebb uton indultunk a vár felé, mert azt elállták. Tehát keresni fognak más irányban. Messzire le kell kanyarodnunk még erről a kerülő utról is, még tovább délnek. Azért estére még talán eljutunk a Cheyenne vizéhez és ha azon átgázoltunk, már nagyobb bátorságban leszünk, mert a folyón túl már nincs a vár nagyon messze, oda a vadak nem igen merészkednek. A várba ma már el nem jutunk, de iparkodnunk kell, hogy a folyón túl töltsük valami rejtekhelyen az éjszakát,

— Igen, így jó lesz, csak vörösbőrűek ne akadjanak addig az utunkba, szólt Tamás. Csakhogy, kedves apám, ha olyan nagy kerülő uton akarunk a folyóhoz jutni, akkor igen erősen kell lovagolnunk. Kibirod-e?

— Ki, mert nem lehet máskép. Ne aggódjál, fiam. Ugy érzem, hogy nem is vagyok annyira gyöngé, mint hittem. Induljunk! Isten nevében előre!

— Majd én mindig kissé előre lovagolok és szétnézek, nehogy neki menjünk valami czirkáló vörösbőrű csapatnak, mondá Tamás.

Ez az óvatosság nem látszott fölöslegesnek. Az a csapat, melylyel már találkozott, alkalmasint ott kóborol ugyan az elhagyott ház táján, de más ilyen csapat is lehet már a környéken. Az pedig nagy veszedelem volna, ha nagyobb csapattal találkoznának. Tamásnak is, apjának is volt ugyan puskája, jó lövők is voltak mind a ketten; de nagyobb csapat ellen sokáig mégsem védhetnék meg magukat. Csak gyors futás segíthetne; ámde a beteg, gyöngé apa még bizony csak gyöngén ült a nyeregben és Kartyné is, ölében a kis leánynyal, nem tudott volna nagyon sebesen lovagolni. Tehát arra kellett törekedniök, hogy az ellenségtől észrevétlenül jussanak előre.

Egy-két órai lovaglás után egy kis patak mellett, sűrű bozótos helyen megpihentek. A lovakat is kimélni kellett, hogy kibirják a nagy utat; de maguknak is, kivált a beteg apának, szükséges volt a pihenés. Elővették az elemőzsiás tarisznyát és falatoztak is egy keveset. Hosszu nyugvásra azonban nem volt idő s félórai pihenés után ismét lóra ültek és folytatták utjukat.

(Folytatása következik.)

LDE, i
Adját
Te is
Te is

Én l
Miná
Keve
Kap

VIRÁG - OSZTÁS.

*L*DE, ide, a virágot
Adjátok mind az ölembe,
Te is, Minka, te is Gyulus,
Te is kedves kicsi Lenke.

*É*n leszek az osztó-bíró,
Mindenkinek kijut bőven;
Keveset vagy sokat szedett,
Kap egyformán sokat tőlem.

*T*e, kis Minkám, ime fogadd
E koszorut a fejedre;
Gyulus, te a nagy bokrétát
Tűzöd majd föl a melledre.

*L*enke hosszú viráglánczot
Kap a kurta kis nyakába;
S a mi marad, azt feltűzöm
A magam szép kalapjára.

*H*aza aztán virágosan,
Virágos vig kedvvel megyünk,
Áldva ezt a mezőt, a mely
Ily örömet adott nekünk.

A SZÁRNYATLAN TÜNDÉRKE.

— Kicsi mese, tíz fejezetben. —
(Képekkel a 152. 153. lapokon.)

I.

RÉGES-RÉGEN, hajdanában, Tündérország szép honában volt egyszer egy tündérke, aki nagyon, de nagyon boldogtalan tündérke volt.

Ugy-e bizony, nem igen hallottátok még hírét, hogy tündérke is lehessen boldogtalan? Már pedig ez mégis az volt. És nagyon nagy oka volt is rá.

Mert hát, miért, miért nem, azt ő maga sem tudta, én sem tudom, elég az hozzá, hogy ennek a szegény tündérékének semmikép sem akart kinőni a szárnya. Már egészen nagy legény volt, legalább is két arasznyi magas, nagyobbra már nem is nőhetett; de a szárnya csak nem akart előbujni. Már pedig micsoda tündér az, akinek szárnya nincs, aki röpkölni nem tud?

Már ez maga is nagy baj volt, nem csoda, ha a szegény tündérke elkeseredett. De hozzá még a többi tündérek, akiknek megvolt a szárnyacskájuk, folyvást bántották, gúnyolták:

— Nem is vagy igazi tündér! Semmi keresni valód itt köztünk. Okosabb lesz, ha összeszeded a sátorfádat és nem lábatlankodol itt köztünk.

II.

A szegény szárnyatlan tündérke így már éppen nagyon elkeseredett. Busult, nagyon sokáig busult, de hát végre is örökké mégsem busulhatott, kiváltképpen mert látta, hogy pusztá busulással bizony egy csöppecskét sem segít a bajon.

— Jól van, hát el is megyek. Világgá megyek és addig nem is pihenek meg, a

míg nem találok valakit, aki megmondja, hogy és miképen növeszthetem meg a szárnyaimat.

Összeszedte a czókmókját és egy kis batyuval a vállán neki indult a világnak.

III.

Nem igen sokáig ment, már eljutott egy szép virágos mezőre. Hamarjában azt hitte, ez is valami tündérmező, mert mindenféle csillogó tarka szárnyu pillangók röpkedtek. De csakhamar rájuk ismert s annál inkább megörült.

— Valamennyinek van szárnya. Bizonyosan akad köztük, aki meg tudja mondani, mily módon juthatnék én is hozzá.

Mindjárt meg is kérdezte a pillangókat.

Kérdezni kérdezte, de a pillangók így feleltek a kérdésére:

— Talán bizony azt kívánod, hogy a más bajával törődjünk? A magunkéval sem törődünk, nincs más gondunk, mint az, hogy jól mulassunk.

S már odább is röppentek.

IV.

— Rossz helyen kérdezősködtem, gondolá a tündérke. Ezek nagyon is szeleburdi, könnyelmű teremtések.

Odább vándorolt s egy nagy vízhez ért. Ott sok hal uszkált nagy komolyan és hallgatagon.

— Ezek nem olyan léha fecsegők, inkább tudhatnak valamit.

De itt bizony még rosszabbul járt. Mert kérdésére a halak ugyancsak megharagudtak.

— Micsoda? Szárnyat kívánsz? Röpkölni szeretnél? Ugyan ki hallott már olyan együgyűséget! A röpkölni csupa hiábavaló-

ság. Igen, h
érne valami
De így —

Odább is
gott a part
találkozott.
logtak rá,
baját.

— Hm,
nem látom
különben s

Megörült

— Szólj

— Prób

láb ugráln

— Ó, a

— Akk

sincs szár
ugrani. M
dérnek. O

A tünde
nem vehet
odább és
ahol több
nyájasan
vegyen ré

— Jaj,

S elpan

— Má

segíteni,
tudod mi
baj, ha n

Persze,
nem ma
mekek p

ság. Igen, ha uszó-hártyát kívánnál, az már érne valamit, abban segítnék is szívesen. De így — csak állj odább!

V.

Odább is állt a tündérke. Busan ballagott a parti nádasban s két öreg békával találkozott. Ezek nagyon barátságosan pislogtak rá, hát elpanaszolta nekik is a bajját.

— Hm, hm! szólt az egyik béka. Én nem látom olyan nagynak a bajodat. De különben segíthetünk is rajta.

Megörült a tündérke.

— Szóljatok gyorsan, mit tegyek?

— Próbáld meg, tudsz-e úgy négykézláb ugrálni, mint mi?

— Ó, azt tudok.

— Akkor semmi bajod. Lám, nekünk sincs szárnyunk, de gyönyörűen tudunk ugrani. Mi kell egyéb? Állj be ugráló tündérnek. Olyan úgy sincs még.

VI.

A tündérke megköszönte a jó tanácsot, de nem vehette hasznát. Csak ballagott tehát odább és végre eljutott egy szép mezőre, ahol több gyermek játszott. Ezek nagyon nyájasan fogadták és hívogatták, hogy vegyen részt a játékukban.

— Jaj, nem lehet, nincs kedvem játékra!

S elpanaszolta ezeknek is a bajját.

— Már ezen mi bizony nem tudunk segíteni, felelék a jószívű gyermekek. De tudod mit? Maradj itt köztünk, itt nem baj, ha nincs is szárnyad.

Persze, hiába marasztalták, a tündérke nem maradhatott közönséges földi gyermekek pajtásának.

VII.

Ment, mendegélt, de mindinkább fogyott a reménye. Az egyik nem tud, a másik nem akar rajta segíteni. Egyszerre, amint buslakodva ballagott, nagy sereg zümmögő méhet látott.

— Méhecskék, okos, kedves méhecskék, ti talán tudtok jó tanácsot.

Elmondta a buját-bajját.

— Ha mi nem is, de a királynénk bizonyosan segít rajtad. Csak aztán, ha megkaptad a szárnyaacskákat, szorgalmasan gyűjts mézet számunkra.

— Jaj, méhecskék, azt nem tehetem, hiszen én tündérke vagyok, hazámba kell visszatérnem, ha szárnyakat kaptam.

Erre nagyon megharagudtak a méhecskék.

— Micsoda? Mi adjunk szárnyat s nem dolgoznál nekünk?

Neki rontottak s bizony jól megszurkálják, ha futva nem fut veszedelmes fullánkjok elöl.

VIII.

Futott, futott, meg sem állt az erdőig. Ide a homályba a méhek már nem követék, megpihenhetett, szétnézhetett.

Épp egy mókuskával került szembe. A mókuska jóízűen ropogtatta az ozonnáját, egy jó édes diót, de nem röstelte meghallgatni a tündérke panaszát. Miután meghallgatta, még egy fertály diót lemorzszolt a fogai közt, aztán így szólt:

— Hát aztán baj az, hogy nincs szárnyad?

— Nagyon nagy baj!

— No persze, nem tudsz fölmászni a fára, nem férsz hozzá a dióhoz.

— Ó, hacsak annyi volna!

— Hát föl tudsz mászni?

(Folytatása a 154. lapon.)

1
A SZÁRNYATLAN TÜNDÉRKE. (Lásd a 150. l.)

2
... Neki indult a világnak.

3
... Megkérdezte a pillangókat.

4
... A halak megharagúdtak.

5
... Két öreg békával találkozott.

(Folytatás a 151. laphoz.)

— Föl.

— Akkor hát mit busulsz. Egyéb nem kell a boldogsághoz, csak sok dió, mogyoró.

IX.

Ennyi hiabavaló próbálgatás után a szegény tündérének már egészen el is mult a kedve, hogy még tovább panaszkodják, tudakozódják. Fáradtan dőlt egy fa alá és azzal sem törődött, hogy ugyan csak erős szél süvölt a fák között.

Ezzel nem törődött, de azt mégis észrevette, amint a magasból lepotyogott meléje valami a fűbe.

Ni, madártojáskák! A nagy szél kirázta a fészekből.

A következő pillanatban már ott röpködött nagy csicsergéssel, ijedezéssel a kis madárka. Ide-oda szállongott a leesett tojáskák mellett, de hát nem tudott segíteni a bajon, nem tudta tojáskáit visszavinni a fészekbe. A tündérke jól látta.

— Szegény kis madárka, nagy bajban vagy, ugy-e? Ne sirj no, segítek rajtad, fölviszem a tojáskáidat. Tudom én, milyen szomorú dolog az, mikor valakinek nagy baja van és senki sem segít rajta.

Fölmászott a fára és visszarakta a tojáskákat a fészekbe.

— Nagy hálával tartozom neked, szólt a madárka. Jót tettél velem, segítettél nagy bajomon. Bár én is segíthetnék a te bajodon! Mondd, mi a te bánatod?

A tündérke elmondta.

— Ez az egész? szólt a madárka. Azon mindjárt segítünk.

És sugott valamit a tündérének.

X.

Hogy mit sugott a madárka, nem hallottam, mert nagyon a fülébe sugta a tündérének. De az bizonyos, hogy nagyon jót sugatott neki.

Mert még be sem esteledett, már a tündérke otthon volt, szép Tündérországbán. Csakhogy most már nem busan, hanem oly vigan, hogy a többi tündérék, akik azelőtt csufolták, alig ismertek rá. De még egyébert is bámulták és irigyelték.

— Ni! Csakugyan! Van szárnya... és még szebb, nagyobb, mint nekünk. Hogy jutottál hozzá?

— Azt nem mondhatom meg.

Nem is tudták volna meg, ha arra nem sétál a tündérkirálynő s így nem szól hozzá:

— Jőjj ide mellém, kedves tündér-szolgám. Jól megálltad a próbát, melyet számodra kitűztem. Bajban, szomorúságban is nemes és jószívű maradtál, segítettél másokon, ha már magadon nem segíthetél. Benned most már bizhatom, te leszel a tündérsereg kapitánya.

BETŰ-REJTVÉNY.

I.

t' t' t'

P

II.

!

1/2

REJTETT SZÓ.

† Vespasian.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Robinson Crusoe élete és kalandjai.“

Átdolgozta Donászy Ferencz. Hat színes képvel, szép vászonkötésben.

F E C

K
MINAP
ről a
mat is érd

Ugyanis
pár építet
fecskek ne
deszkát sz
kák ki ne
fecskepár
fészken tö
venni. Kö
csak nem

Azután

Egyszer
fületem. C
fecske-csap
szülék seg
távoztak,
de ők sem
megsajnál
elvettük a

Mikor
dező hang
és bujtak
két bold
szerencsét
repültek,
kipihenjél

Közben
szobába,
hűségérő

Ezzel

Gödöllő

LIG
leg
már vége
öt harag
A leghar

FECSKE-BARÁTSÁG.

— *Levél Forgó bácsihoz.* —

Kedves Forgó bácsi!

MINAP érdekes jelenetet láttam, amelyről azt hiszem, hogy olvasó társaimat is érdekelni fogja.

Ugyanis házunk eresze alá egy fecsképár épített magának fészket. Mialatt a fecskék nem voltak otthon, a házigazda deszkát szegezett alája, hogy a fecske-fiókák ki ne essenek a fészkekből. Mikor a fecsképár haza érkezett, ijedve látta a fészken történt változást. Nem tudta mire venni. Körül- és ismét körül repdesték, de csak nem mertek a fészekbe hatolni.

Azután elszállottak.

Egyszerre hangos csiripelés üti meg fülemet. Oda nézek — hát a fészket egész fecske-csapat repkedte körül, melyet a fecske-szülék segítségül hívtak maguk mellé. Hol távoztak, hol ismét visszajöttek a segítők, de ők sem mertek a fészekbe hatolni. Végre megsajnáltuk a szüléket és a fészek alól elvettük azt az ijesztő deszkát.

Mikor azt a fecskék észrevették: örvendő hangos csiripeléssel szálltak a fészekhez és bujtak is bele. A többi fecske pedig a két boldog fészektulajdonosnak mintegy szerencsét kívánva, a saját otthonukba repültek, hogy a nagy hadjárat fáradalmait kipihenjék.

Közben este lett. Mi is bementünk a szobába, és sokat gondolkoztunk a fecskék hűségéről baráti segítségéről.

Ezzel maradok Forgó bácsinak
őszinte híve

Gödöllő VII/1894.

Herczeg Miksa.

BÉKÉLTETÉS.

(Képpel a 156. lapon.)

ALIG néhány perczel előbb még a legvigabban folyt a játék. De most már vége. Az öt vig pajtásból hirtelenében öt haragos, duzzogó, bosszankodó fiú lett. A legharagosabb pedig Emil, ki egészen

félre húzódott s a padra ülve, hátat fordított a többieknek.

— Jól van, hát nem játszom tovább! Azért sem! A labda az enyém, elviszem, ti sem játszotok.

— Igazad van! biztatta Jenő. Tökéletesen igazad van. Ha Károly nem vallja meg, hogy ő a hibás, hát akkor te nem játszhatol vele tovább.

— Nem úgy van! szólt közbe Lajos. Nemcsak Károly a hibás. Emil talán még hibásabb.

Jó ideig heveskedtek, vitatkoztak. Csak Aladár nem szólt bele a vitába, pedig ő is ott volt, mikor Emil és Károly összekaptak azon, hogy ki a soros a labdaütésben. Lajos inkább a Károly pártját fogta, ellenben Jenő határozottan Emilnek adott igazat s ez nagyon tetszett a duzzogó Emilnek.

— Ilyenkor tűnik ki, hogy ki az igazi jó barát! Tudtam én, hogy te vagy a legjobb barátom.

— Mindig az voltam. Nem is hagylak cserben. Százszor is újra mondom, hogy neked van igazad. Ne tágíts, azért se! Én mondom, aki igazi jó barátod vagyok.

— Nem is tágítok. Nem bánom, akármit mondanak is Lajos és Károly.

— Majd megmondom én nekik is!

És Jenő oda ment a távolabb álló fiúkhoz és ugyancsak bizonyítgatta, hogy Emilnek van igaza.

— Ezt én mondom, mert én a legjobb barátja vagyok.

Aladár olyformán vonogatta a vállát, mint aki nem igen tartja bizonyosnak a Jenő állítását. Aztán szó nélkül távozott és Emil mellé ült a padra. Emil még folyvást haragosan duzzogott, de annak mégis örült, hogy Aladár odajött hozzá. Világos, hogy Aladár is az ő pártján van.

— No, ugy-e, nekem van igazam? Károly a hibás! Jenő is mondta.

— Hm! Nem az a fő, hogy Jenő mit mond...

— De igen! Jenő nekem igazi jó barátom.

— Én is annak tartom magamat. Ezért hát mondom valamit, Emil. Én is láttam, mikor Károly inkább csak tréfából elkapta a labdaverőt, te pedig hevesen kirántottad a kezéből, meg is ütötted... aztán ugyan csak összekaptatok. No, én nem mondom, melyik volt a hibásabb, csak azt szeretném tudni, hogy ha úgy titokban magad visszagon-

dolsz az egészre, igazán hiszed-e, hogy te nem vagy egy csöppet sem hibás?

— Hát... hát...

Azt akarta Emil mondani, hogy »Hát persze hogy hiszem«. De torkán akadt a szó. Mert biz ő azt úgy a lelke mélyén nem hitte. Aladár jól látta ezt és egy kis ideig várt, azután szeliden mondá:

BÉKÉLTETÉS.

— No lásd, magad is azt hiszed, hogy mindketten hibáztatok. Hát valljátok meg mind a ketten, bocsássatok meg egymásnak, fogjatok kezet és legyen szent a béke. Aztán vigan mulatunk tovább. Hidd meg, jobb lesz így, mint ha mindnyájan boszusan és haragosan oszlunk haza.

Emil néhány perczig még küzdött magával, de aztán föluggott.

— Igazad van! Károly te! Jer ide, adj kezet, bocsássunk meg egymásnak.

Néhány percz mulva már újra vigan játszottak. Később pedig Emil hazamenet olyanformát gondolt, hogy Jenőnél, aki őt igaztalan haragjában még megerősítette, alighanem igazibb jó barátja Aladár, ki hibája megvallására és a megbékülésre bírta őt reá.

J
AJ d
Oly e
Kivá
Mag

Him
Prób
De n
Hiba

A NEI

MENT a
virág
Egy kicsik
zóban volt
— Any
neked és
olyan szép

FURULYÁZÁS.

JAJ de szép a furulyaszó!
Oly édesen, oly lágyan szól!
Kivált ha a pásztor ajka
Magyar nótát fuj ki rajta.

Himes réten, fa tövében
Próbálgatom én is régen.
De nagy a baj: úgy találom,
Hiba van a furulyámon.

Csak úgy sipít, csak úgy nyekeg,
A juh is rám bámul s mekeg.
Fujdogálom reggel óta,
De csak nem jön ki a nóta.

Vagy tán bennem van a hiba?
Rosszul fujom? Ugy lesz biz' a'.
Sebaj! Addig kezdem ujon,
Mig a nótát jól elfujom.

A NEFELEJTS ES A PIPACS.

— Virágrege. —

MENT az árok mélyében nagy sokaságban
virágzott a kedves, szende nefelejts.
Egy kicsike bimbócska éppen csak feslede-
zőben volt még és kíváncsian szólalt meg:
— Anyácskám, honnan van az, hogy
neked és itt valamennyi testvérünknek
olyan szép kék a ruhácskája?

— Az onnan van, mert szerény helyze-
tünkből mindig a magas, kék Égre né-
zünk, fiacskám. És mert szemünk folyvást
az Égre irányul, megkapjuk az Ég színét.
Igy beszélt nekem is az anyám és már ő
is az anyjától hallotta.

A kinyílt virág, amint ezt mondta, bol-
dogan mosolygott, szíve mélyéből örven-
dezve, hogy ennek a gyönyörű nagy világ-
nak a szépségéhez ő is hozzáadhat valamit,

habár csak igen-igen piczikét, egy félreeső csöndes árok mélyében. De a bimbó nem engedte, hogy sokáig elmélkedjék; még sokfélét kérdeztetett, mert még igen fiatalka volt, keveset tudott a világból.

— De hát én miért vagyok ilyen szűk zöld zekébe beszorítva? Ugy szeretnék kinyújtózni, levelkéimet szétterjeszteni, de nem tudom.

— Csak légy türelemmel, bohó gyermek. Megjön az idő, óráról-órára tágulni fog a köpenyked s nem sokára egészen szétnyílik.

— És akkor én is olyan gyönyörű leszek, mint ti?

— Egészen olyan.

A kis bimbó egészen boldog volt ennek hallatára, de csak annál inkább fészkelődött, mert szeretett volna ő is mentül hamarabb olyan szép kék köntöskében pompázni. Az öreg nefelejts nyájasan biztatta:

— Ne félj, ha jó meleg nap lesz, estére egészen kinyílsz.

— Ó! De hát lesz-e?

— Megkérdezzük Pipacs urtól.

Az árok szélén sok büszke pipacs piroslott. Azokhoz intézték a kérdést.

— Bocsanat, hogy zavarni bátorkodom, kedves Pipacs ur, szólt a szerény nefelejts; onnan a magasból bizonyosan messzire látni, talán megmondhatná, milyen nap érkezik mára? Nem fenyeget-e boru.

— Nem, egészen tiszta az égbolt, felelt Pipacs ur. De hát ti szegények még azt sem látjátok? No persze, hogy is látnátok! Nemcsak hogy olyan mélyen meghúzódva éltek, hanem még olyan törpe csöppségek is vagytok, hogy fejetek alig látszik ki a földből. Igazán sajnállak.

A tapasztalatlan, heves kis bimbó bosszusan sugta anyjának:

— Miért beszélnek ezek oly gögös hangon velünk? Nem növeszthetnénk mi is olyan hosszú szárat, hogy szintén olyan magasan hordhassuk a fejünket? Miért különbek ők, mint mi?

— Csitt, gyerek! Te azt nem érted, de bizony Pipacs ur, sem igen érti.

És szerényen, szeliden szólt fölfelé:

— Kedves Pipacs ur a Gondviselés csakugyan nagyon kedvezett a pipacsnemzetiségnek, gyönyörű piros színnel, magas szárral ajándékozta meg, úgy, hogy messzire virítanak és nem is csodálom, ha büszkén tekintenek le reánk, csöppségekre. De higye meg, nincs rá ok, hogy sajnálkozzék rajtunk. Mert mi teljesen meg vagyunk elégedve a sorsunkkal és jól tudjuk, hogy egészen boldog lehet az, aki őszintén törekszik, hogy jól töltsse be a helyét, a melyre a Gondviselés állította, bármilyen szerény helyecske legyen is az.

— Hahaha! Jaj de nevetséges! kaczagtak gúnyosan a pipacsok. Még bizony el akarnád velünk hitetni, hogy nem vágyódsz ide a mi helyünkbe, nem irigykedel reánk!

— Igazán nem . . .

— Ugyan ne fecsegy, úgy sem hiszszük el. Tudjuk mi, hogy milyen szépek, magasak vagyunk, mennyire fölöttek állunk. No, nem is csodáljuk, hogy hozzánk hasonló szeretszámot lenni; de ez sohasem fog sikerülni.

A kis bimbó boszankodott is, busult is ennek hallatára. De mielőtt valamit szólhatott volna, megszólalt a közelben álló vén füzfa:

— Ne vitatkozzatok, kicsi virágok és legfőképp ti, büszke pipacsok, ne kérkedjétek oly nagyon. Tudjátok, én nagyon sokkal többet láttam már a világból, mint ti, mert sok, sok telet, nyarat éltem már végig. Figyeljétek csak, mondok nektek egy kis történetkét.

A pipacsok elhallgattak, mert bármennyire el voltak telve magukkal, azt még sem tagadhatták, hogy a vén füzfa hozzájuk képest igazi óriás. A kicsike nefelejtsék még inkább figyeltek, mert ők meg igazán hálásan vették, hogy ez a tiszteletreméltó öreg füz szóba áll olyan csöppségekkel, amilyenek ők. Az öreg füz tehát így kezdé beszédét:

— Hol volt, hol nem volt, valahol és valamikor volt három leánytestvér. Tudhatjátok, milyenek a leányok, sokszor sétál-

gatnak itt a netek, virág

A három volt, de a mi tagadás aztán a keményen i az alját, r csunyácska türte ezt, s nénjeit, aki meg is ille be kell érni

Egy nap meg a testret tett elé, kők válaszkéből a le annak a t egész életé

A testvé kerek után Ezek kívül gyökeret, r rág fog k kicsike, fo oda kis tes

— No, kár is lesz

A szeré kozott.

— Már annyira m géd ápolás

És lett. rább kihaj tett, de az magát a v fakadt a

ki sem ny megvetett de biztosa vény és v a virágbo mondván:

— Nek kém. Szer sek megv

gatnak itt a mezőn és gyönyörködnek benetek, virágokban.

A három testvér közül kettő igen szép volt, de a harmadik bizony gyöngécske és, mi tagadás benne, csunyácska is. Ezért aztán a két nagyobbik testvér gögösen, keményen is bánt vele és mindenkől csak az alját, rosszát juttatta neki. A szegény csunyácska azonban szeliden, panasz nélkül tűrte ezt, sőt olyan formát gondolt, hogy néneit, akik olyan szépek, erősek, nagyok, meg is illeti mindenkől a java, neki pedig be kell érnie azzal, ami jut. Tehát be is érte.

Egy napon egy hatalmas tündér látogatta meg a testvéreket. Három kis virág gyökeret tett eléjük s azt mondá, hogy mindegyikő válaszszon egyet, ültesse el és a melyikéből a legszebb virág fog majd nyilni, annak a tündérke teljes boldogságot nyújt egész életére.

A testvérek mohón kaptak a virággökök után. Azaz, csak a két nagyobbik. Ezek kiválasztották a két nagyobb, erősebb gyökeret, mert ezekből bizonyosan szép virág fog kifejlődni. A harmadik gyökér kicsike, fonnyadt volt, azt nevetve dobták oda kis testvéröknek.

— No, jusson neked is. Ámbár bizony kár is lesz vele próbálkoznod.

A szerény testvérke mégis csak próbálkozott.

— Már csak azért is, gondolá, mert annyira megvetik. Hátha szeretettel, gyöngéd ápolással mégis lehet belőle valami.

És lett. A két erős, kövér gyökér hamarabb kihajtott, erősebb szárat, levelet eresztett, de aztán kevés erejük maradt, hogy magát a virágot is meghozzák. Satnya bimbó fakadt a hegyökön, mihamar öszszeszáradt, ki sem nyílt, hanem lehullott. Ellenben a megvetett kis gyökérből lassabban ugyan, de biztosan fejlődött egyre szebben a növény és végre gyönyörű virág nyílt ki rajta, a virágból pedig a tündér röppent elő, mondván:

— Neked nyujtom a boldogságot, jó kicsikém. Szerényen beérted azzal, amit a gögösek megvetettek és nem mohó vágyódásból,

hanem jószívűségből ápoltad a virágot, sikert nem is igen remélve. A szelid, szerető, szerény lelkületé a boldogság.

— — — Eddig volt a vén fűzfa meséje.

A kis nefelejtsek gyönyörködve hallgatták, de a hetyke pipacsok megvetőleg nevettek.

— No bizony! Érdemes is volt ezt a mesét hallgatni.

— Érdemes, ha gondolkoztok rajta, felelé szeliden a fűz. Nektek szólt. Mert ti gögösek és elbizakodottak vagytok. Pedig nem azoknak juttatta a tündérke a boldogságot. És én mondom nektek: nem telik bele nagy idő és ti fogjátok irigyelni a szerény kis nefelejtseket, melyekre most oly megvetőleg néztek.

A vén fűz ezt oly komolyan mondta, hogy a pipacsok egy pillanatra meghökkenetek. De csakhamar ismét büszkén ringatták a fejüket.

— Nevetséges! Jobban tudjuk mi azt. Szépek vagyunk, nagyok vagyunk, arra ugyan sohasem kerülhet a sor, hogy azokat a hitvány kis nefelejtseket megirigyeljük.

És a vén fűzfa meséje, intése nem fogott rajtok semmit. A napok multak, a szerény nefelejtsek is, a büszke pipacsok is egyformán éltek ott tovább.

Egy napon azonban megjelent a vetés gazdája és szétnézett.

— Sok dudva, vadvirág verte föl ezt a vetést. Egy kicsit megtisztogatom.

És legelőször is a pipacsokat tépte ki mind egy szálíg és ledobta az árokba.

Halálkölva, sóhajtozták:

— Ó jaj! Ó jaj! Hát ez lett a végünk! Ó, hogy nem hittünk a vén fűz szavának! Milyen hiú volt a büszkélkedésünk. Ime, mi elveszünk, meghalunk, a szél már messzire elhordja összeaszott szárnyainkat, rég porrá váltunk, mikor a kis nefelejtsek még folyvást boldogan fognak itt viritani! Vajha mi is az ő helyökben lehattunk volna!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVII. köt. 7-dik szá-
mában közölt kockarejtvény megfejtése:

B	A	B	A
A	K	A	R
B	A	K	A
A	R	A	T

Helyesen fejtették meg: Ifj. Bolyó Károly és Pálma, Vincze Mariska, Denk Gusztáv, Tobisch Ili és Irénke, Kis Lenke, Seethal Ferencz, Sigmond Alice, Rónay Andor, Than Ervin, Dobay Andorka, Adler Anna, Kenessey Paula és Iza, Unger Ilka, Hunfalvy Livia, Rothfeld Vilma, Szerellemhegyi Jenő, Kármán Miklós, Schwarz Oszkár, Zurányi Gusztáv, Kaczander Teréz, Dorits Olga, Jekelfalussy Gizike, Engel Jolán és Rózsi, Mészáros Zsófia, Vuk Mariska, Végh Jerne és Dezsőke, Varga nővérek, Patterson Margit és Orsolya, Joó Istvánka, Botka Irma, Ungár Béla, Guckler Rozália, Kovács Dénes, Lázár Piroska, Imrich Edith, Szentpétery Gyula, Gyárfás Erzsébet és Elemér, Gyémánt Ilona, Vizslovszky Irmí és Kati, Koller Edita, Jánosi Anna és Dodó, Forgách Beatrix, Basch Andor (írj vonalozott papíron, amíg egyenes sort nem tudsz vetni. *F. b.*), Imre Ilon és László, Schlesinger Anna, Diamant Rózika, Kiss Erzsi, Mäder Ida, Hedvig és Emma, Halpert Erzsike, Bartók Margit, Botka Lajos és A., ifj. Fleischmann Jakab, Lukács Nándor, Mérey Ágosta, Policzer Irén, Misner Jancsi, ifj. Kossaczky Oszkár, Tolnay Jolán és Laczi, Rosenfeld Imre, Herzfeld Paula, Bodányi Béla, Ravasz Gizi, Koller Edith, Szöllősy Aurél, König Dénes, Eckerdt Klára, Frey Irma, Kuthy Endre, Höflich Alfréd, Wagner Lajos, Altmann Sarolta, Katrenyák Mariska, Nátafalusy Béla (sajátkezű irást kívánok. *F. b.*), Koritschner Margit és Iván, Hollaki Leó, Grigássy Piroska, Micsinay Margit, Weber Mariska, Kálvin Erzsi, Kerdl Dezső és Ernő, Przybilla Jenő, Gesztessy Laczika, Mandel Mihály, Stauber Margit és Miklós, Szél Piroska, Horvátovits Rózsa, Lenk Rikhard, Moldován Béla.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Imre Ilona és László, Kapnikbányán*, kiknek a jutalom-könyvet (*»Ifjúsági emléklapok«*, gyűjtötte *Füssy Tamás*, színes táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVII. köt. 6-ik számában közölt találos kérdések megfejtését még beküldték: Kerdl Dezső és Ernő, ifj. Kossaczky Oszkár.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Angyal Aranka, Gyula és Sándor. Soraitokat átadtam a kiadó-hivatalnak, mely ama jegyeket kezelte. Van-e még készletben, nem tudom. Ha van, megkapjátok. — **Ifj. L. Ferenczné urnó.** Lekötelező soraiból azt véljük kiolvashatni, hogy egy hajdani kis olvasónktól erdnek, aki most már — Forgó bácsi öröme — maga helyett kis leányát állította oda a »Kis Lap« olvasóinak nagy táborába. Persze, hogy különösen kedves hiveink sorába fogadjuk a kis Ilonát, míg a kedves mamának legszívesebb üdvözetünket küldjük, csak azt sajnálva, hogy mostani nevéből nem ismerhetünk rá, a »kedves emlékek« oly hű megőrzőjére s az elismerő nyilatkozat írójára. De ismeretlenül is köszönet és üdv! — **Polgár Géza.** A küldemény a kiadó-hivatalba került és a nagyon sokféle más küldemény közt kissé megrekedt. De már előkeresttem és rendben van, mint a jelen számból is látható. — **Hollaki Leó.** Betegségedről részvételt értesültem. Remélem, hogy teljesen fölgógyultan kerülsz haza arról a szép tájékról. — **Wagner Lajos.** Még csak most indult meg a »Rókaszem« és hosszabban el fog tartani; tehát még korai volna arról beszélni, mi fog azután következni. Lesz rá gondom, hogy ami következik, érdekesség tekintetében méltó legyen az előzőkhöz. — **Katrenyák Mariska.** Rejtvénykéd egyrészt nagyon is könyöske, másrészt egyik sora nem is szabatos, mert őszszel sok mindenféle »történi legfőbbiször«, de kivált esős őszön bizony nem »ég« legfőbbiször. Törd jobban és jobban a fejecskédet. — **Lenk Rikhard.** Szindarab nem rég volt és megint lesz, mihelyt a hosszabb közlemények tért engednek számára. — **Mihály Jolán.** A nyeresémet nem én juttatom a nyertesnek, hanem sorshuzás utján a jó szerencse. Erre nézve tehát nincs módomban, hogy valakinek a kérését teljesítem. — **Özv. Bauerné urnó.** Meleg sorai kedves elégtételünkre szolgálnak. A szíves üdvözetet a legmelegebben viszonzozzuk. — **Engel Rózsi.** Biz az kár, hogy a betegség annyira megrontotta a nyaratat. De csak hogy már újra egészséges vagy, az a fő! A szép ősz is nyujt majd némi kárpótlást. Irásod dal meg voltam elégedve. — **Szöllősy Aurél.** Kis olvasótársaidnak legnagyobb része nem ismeri annak a művésznek a nevét, sem pedig kivált a vidéken lakó, azt a képet. Az ilyen nevek és szavak nem alkalmasak rejtvény készítésére. — **Denk Gusztáv.** A köteles szerénység tiltja, hogy képrejtvénynek az a név legyen a tárgya. — *Több levélről a jövő számban.*

A »KIS LAP« minden kötetéhez **diszes színnyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak **fél** évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*